

1

Amber is de bringer van het goede slechte nieuws.

Het is maandagochtend, we hebben de eerste golf bezoekers van koffie en naamkaartjes voorzien en in de welkomsthal van de Van Esperbank is het even aangenaam als in de gemiddelde diepvrieskist. Maar dat is niet de reden dat Amber zo trilt.

‘Ze zeggen dat het in de Paviljoenzaal is gebeurd,’ fluistert ze, als ze terug in ons midden is, achter de gastvrouwenbalie. Haar grijsblauwe ogen zijn zo groot als kazen. ‘De vloer is daar net vervangen. En Holly... Ze had nieuwe pumps aan, met gladde zolen en...’

Ik zie Melanies ogen oplichten, als een haai die een vis met een schaafwond heeft geroken. Holly is de persoonlijke assistente van meneer Van Esper.

‘Ze is keihard onderuitgegaan,’ gaat Amber verder. ‘De dokter zegt dat het op zijn best een zware kneuzing is en op zijn slechtst...’

‘Een bi-malleolaire breuk?’ vraagt Lea, de nerd van ons gezelschap. ‘Met of zonder dislocatie?’

‘Een kans,’ zegt Melanie en weer zie ik die schittering in haar ogen.

Ook Amber heeft het gezien. Ontzet draait ze zich naar Melanie. ‘Je moet geen grapjes maken, hoor. Dit is serieus! We moeten een fruitmand sturen. Of op z’n minst een kaartje met onze namen erop.’

‘Dat zeg ik. Dit is serieus. Een serieuze káns.’

Lea en Amber lijken nog altijd niet te begrijpen waar Melanie op doelt, maar ik heb de lijn inmiddels door de

puntjes getrokken. Dit weekend zijn de *Dutch Leadership Awards* in Edinburgh en onze baas, Hero van Esper, is een van de drie genomineerden. ‘Als Holly vrijdag nog niet beter is,’ zeg ik, ‘dan zal iemand haar taken moeten overnemen. Als persoonlijke assistente van Hero.’

‘Hoelang werk je hier nu al, Hazel?’ zegt Melanie streng. ‘Het is menéér Van Esper.’

Tijdelijk. Ik werk hier tijdelijk. Dat is wat ik dapper tegen mezelf zeg, iedere ochtend, als ik mijn grijze Van Esperbank-bloesje dichtknoop, boven mijn grijze Van Esperbank-kokerrokje, met het grijze Van Esperbank-sjaaltje. Het is een pauze. Gewoon een pauze. Een pas op de plaats waarin ik wat financiële reserves kan opbouwen, mijn balans hervinden en mijn filmscript afschrijven.

In werkelijkheid zijn we zes maanden verder en heb ik nog geen letter getypt.

Ik ben door Melanie zelf ingewerkt en direct was ik een beetje bang voor haar, al komt ze niet hoger dan mijn schouder. Haar donkere haar is vlijmscherp afgesneden, exact op haar kaaklijn, en in haar ogen flakkert een permanente bermbrand, waardoor je nooit zeker weet of je een ‘goedemorgen’ van haar krijgt of een tafel naar je hoofd.

‘Ik ga je een geheim vertellen,’ zei ze op die allereerste werkdag. ‘Een geheim dat het begin kan betekenen van je carrière hier, of je voortijdige einde.’ Ze gaf me een rondleiding door de glazen toren, of beter gezegd, we liepen in rechte lijnen van liften naar koffiezetapparaten naar vergaderzalen, het natuurlijke leefgebied van de bedrijfsgastvrouw. ‘Ik noem het: de Vijf Fouten Die Je Nooit Moet Maken Als Vrouw Op Kantoor.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Dat klinkt interessant.’

‘En dat is fout één,’ zei Melanie. ‘Aardig gevonden willen worden. Door wie zou je in het ziekenhuis het liefst worden geholpen? Een chirurg die goed is in opereren? Of door een chirurg die je toevoegt op Snapchat zodra je buiten westen ligt?’

‘Ik weet niet of dat aardig is of vooral angstaanjagend,’ zei ik. ‘Kun je niet goed in je werk zijn én aardig?’ Op dit punt had ik Amber nog niet ontmoet, de wulpse belichaming van vriendelijkheid en onschuld, en daarmee automatisch de gezworen aartsvijand van Melanie. Amber kent iedereen in de toren bij naam, functie en verjaardag. Ze is zacht en rond, waar Melanie klein en vierkant is, en lijkt als enige oprecht niet te beseffen onder hoeveel spannende druk de knoopjes van haar rok en bloesje staan.

‘Nee,’ zei Melanie. ‘Dat kan niet. Door naar Fout Nummer Twee: bescheidenheid!’

Ik moest moeite doen om haar militaire pas bij te houden, van de Rijnhard Roodvonk-zaal naar de dichtstbijzijnde lift.

‘Dit is een bank. Een mannenwereld. Als je gezien wil worden, moet je je laten horen. Hun politieke spelletjes meespelen. Geen netwerkborrel overslaan. Dat was Nummer Drie trouwens. En in vredesnaam, wat er ook gebeurt, al verknaal je alles, schreeuwt de baas in je gezicht. Al stort je 27 verdiepingen met de lift naar beneden en breek je al je botten...’ Ze ramde op de knop van de lift en even zag ik het gebeuren: hoe mijn eerste werkdag meteen mijn laatste zou zijn. ‘Je huilt niet. Begrepen? Slik het in. Doe het thuis. Maar niet in bijzijn van je collega’s. Nooit. Het is een teken van zwakte. En daarmee Fout Nummer Vier.’

Ik wilde vragen waarom verdriet, van alle emoties, ge-

lijkstond aan zwakte. Woede kon onredelijk zijn. Trots was vaak niet meer dan het overschreeuwen van onzekerheid. Maar omdat het mijn eerste werkdag was, in mijn allereerste loondienstbaan, tegenover een vrouw die eruitzag alsof ze een hap uit me zou nemen bij de eerste de beste vergissing, besloot ik mijn mond te houden en de lift in te stappen. ‘En Nummer vijf?’

Tot mijn verrassing gaf Melanie niet direct antwoord. Ze keek strak naar de verspringende cijfers van de verdiepingen. Uiteindelijk zei ze, verbazend vlak: ‘Iedereen weet wat Nummer Vijf is. En geloof me, het is het niet waard.’

‘Ah,’ zei ik, want ik was hier tenslotte niet voor niets. Wat dat betreft werkt de filmwereld exact hetzelfde als de financiële. ‘Een affaire met de baas?’

Maar Melanie gaf geen krimp. De lift tikte verdieping nummer 26 aan. ‘Kom,’ zei ze. ‘Dan laat ik zien waar de bestuursleden vergaderen. Niet dat je daar veel zult werken, de eerste jaren.’

‘Ik ben hier tijdelijk,’ zei ik luchtig.

‘Uh-huh,’ zei Melanie, zonder naar me om te kijken.

Nu, zes maanden later, geeft ze me een blik vol spijkers.

‘Niet zomaar iedereen kan Holly vervangen,’ zegt ze. ‘Het zal iemand met ervaring moeten zijn. Iemand die niet alleen de zakenwereld door en door kent, maar ook de persoonlijke voorkeuren van meneer Van Esper.’

‘Bedoel je Amber?’ vraagt Lea.

‘Wat denk je zelf?’ kaatst Melanie terug.

‘Ik zei precies wat ik dacht.’

‘Wie is er naar *Brand Storytelling* geweest vorig jaar, in Londen, op persoonlijke uitnodiging van meneer Van Esper? Amber of ik?’ vraagt Melanie, ook al is het helemaal geen vraag en staat Amber er vlak naast.

Maar Lea gaat stug door met het negeren van sociale hints. ‘Geen idee,’ zegt ze droog. ‘Holly? Die heeft in ieder geval promotie gemaakt na het congres waar zij was met meneer Van Esper. Dus ze heeft in ieder geval *iéts* goed gedaan.’

Ik mag Lea erg graag, met haar bril, haar lange, hoekige lichaam en haar zelfgeknipte pony, scheef naar links, maar ze weet iedere conversatie noodlottig te laten ontsporen. Amber zegt dat het door haar medicijnen komt. Lea zit namelijk in haar derde burn-outprogramma in vijf jaar en wordt net zoals de meeste vrouwen van bijna-dertig hier overeind gehouden door een cocktail van koffie, slaapgebrek en antidepressiva. Misschien is dat ook waarom ik vaak het gevoel heb dat ze dwars door of langs me heen kijkt, alsof ze gelijktijdig in contact staat met een andere dimensie, een die heel wat minder frustrerend is dan deze.

‘Ik bedoel,’ gaat Lea verder. ‘Holly heeft nu haar eigen kantoor en haar eigen...’

‘Ik heb een idee!’ roept Amber, die wel non-verbale signalen begrijpt en hoe dicht we tegen een allesverwoestende eruptie van Melanie aanzitten. ‘Laten we... laten we stemmen! Wie wij zelf het meest geschikt vinden. En omdat Lea op mij heeft gestemd, stem ik op... op Lea. Mel?’

‘Wat een totaal stompzinig idee.’

‘Ik stem wel op Melanie,’ zeg ik.

‘Niemand hoeft op mij te stemmen,’ gromt Melanie in mijn richting. ‘We gaan namelijk helemaal niet stemmen. Dit is namelijk geen kwestie van vriendjespolitiek, maar van competentie en professionaliteit!’

‘Dit is een kantoor, alles is vriendjespolitiek,’ zegt Lea.

‘En sorry,’ zegt Amber. ‘Maar we hebben net gestemd.’

En wees blij dat Hazel haar stem aan jou gegeven heeft, anders had je er nu uitgelegd, net als...’ Haar ogen gaan geschrokken naar mij. ‘O nee,’ zegt ze. ‘Hazel. Wie stemt er nu op Hazel? Ze werkt hier nog niet zo lang, maar ik vind dat ze ook een kans moet krijgen!’

‘Het is oké,’ zeg ik. ‘Ik ben hier toch maar tij...’

De rest slik ik in, want op dat moment zie ik een bekende beweging in mijn ooghoek. Een tred die ik herken, nog voor ik zijn stem hoor. Een grijns vol jongensachtig plezier. Donkere krullen, die zwieren als ouderwetse letters op papier.

‘Goedemorgen dames,’ zegt Hero, ik bedoel, meneer Van Esper. ‘Ik weet niet of jullie het al hebben meegekregen, maar...’

‘Goedemorgen meneer Van Esper,’ zingen we alle vier in koor.

Dan katapulteert Melanie zichzelf naar voren. ‘Holly?’ zegt ze. ‘We hebben het net gehoord. Wat een drama.’ Ze probeert een blik vol medelijden te imiteren, maar die blijft hangen halverwege aasgier-op-de-loer. ‘En dat zo vlak voor de uitreiking. Als er iets is wat wij kunnen betekenen...’

‘Ja, dat is eigenlijk waarom ik hier ben,’ zegt meneer Van Esper en hij legt een nonchalante arm op de balie. Vrijgezel van het jaar is hij volgens de mannenbladen, al vijf jaar op een rij. En hij zal geen kans onbenut laten om die status te adverteren: 35 jaar oud, miljardair, serieel single en niet van plan dat label snel kwijt te raken. ‘Ik ben een beetje onthand, met Holly in het ziekenhuis. Zij beheerde natuurlijk mijn agenda en...’

‘Hazel,’ blaft Melanie. ‘De agenda van meneer Van Esper!’

Bij het horen van mijn naam zie ik Hero opkijken, met iets van verrassing. Ik maak van de gelegenheid gebruik om een duikvlucht te nemen richting een vrije computer.

Nummer Vijf, zeg ik streng tegen mezelf. Dit is het begin van een Nummer Vijf, als je niet oppast. Tenslotte is dit niet de eerste keer dat onze wegen elkaar kruisen, al weten mijn collega's daar niets van. En als het aan mij ligt, houden we dat zo. 'De agenda van He... meneer Van Esper,' zeg ik zo koel mogelijk, al voel ik de ogen van Hero op me rusten als een aanraking.

'Mijn afspraak van tien uur, juffrouw Hazel. Herinner me even.'

'De Blauwe Zaal,' zeg ik. 'De heer Galvez. Momenteel is hij...'

Maar voor ik de zin kan afmaken, heeft Melanie de woorden weggerukt. 'De heer Galvez is nog niet gearriveerd,' zegt ze. 'Maar uiteraard zullen we u berichten zodra hij aankomt. Voorkeur voor koffie of thee?' Ik weet niet of er alarmbellen zijn gaan rinkelen bij Hero's blik naar mij of dat dit puur een vertoon van professionele onbescheidenheid is, een kans op promotie die Melanie niet aan zich voorbij wil laten gaan. Niet alweer.

'Verras me,' zegt Hero en weer zie ik zijn mondhoeken opspringen, een plaagstootje in mijn richting, voor hij ons bedankt, groet en verdwijnt.

Amber zucht hoorbaar.

Lea kijkt oprecht verward.

Ik neem snel een slok koffie uit een mok die al een halfuur leeg blijkt te zijn. 'Nou,' zeg ik, nadat ik de hap lucht heb doorgeslikt. 'Dat lost in ieder geval het probleem van stemmen op. Hij regelt waarschijnlijk zelf vervanging.'

Maar ik heb het nog niet gezegd, of ik hoor Melanie

lachen, ter hoogte van mijn schouder. ‘O Hazel,’ zegt ze. ‘Geen wonder dat het niets is geworden met je filmcarrière. Je zou nog geen kans herkennen, al sprong hij op en neer voor je neus.’ En het volgende moment draait ze zich om, naar de inloop-uitschuifkast waar onze jassen hangen. Ze trekt haar kanariegele jas tevoorschijn. ‘Ik neem nu vast mijn lunchpauze,’ hoor ik haar zeggen. ‘Vangen jullie meneer Galvez op?’

‘Wat?’ vraagt Lea. ‘Wat ga je doen?’

‘Je bent toch niet boos?’ zegt Amber. ‘Hebben we iets verkeerd gezegd?’

Maar Melanie zwaait haar korte, zwarte haar over haar schouder en grijnst alleen maar. ‘Verras me,’ zegt ze. ‘Kom op, dames. Hoe duidelijk willen jullie het hebben?’

En weg is ze, door de draaideur. Met zo’n harde duw tegen het glas dat er nog drie rondjes voorjaarskou naar binnen waaien.

2

‘Dat meen je niet,’ zegt Lin. ‘Een cadeau?’

‘Ik gok dat ze iets van aftershave gekocht heeft,’ zeg ik. ‘Als een soort relatiegeschenk. Zodat hij aan haar denkt als hij straks een nieuwe assistente moet kiezen.’ Sinds Melanie is teruggekomen, hangt er een tas van een dure parfumzaak bij onze jassen en ruikt de hele gastvrouwenbalie naar bronstig hert.

‘Ik snap het niet,’ zegt Arthur. ‘We zitten al vijf dagen per week tussen die geldchimpansees. Waarom zou je dat ook in je vrije weekend willen doen?’

Lin stoot haar schouder tegen die van Arthur.

‘Wat?’ zegt hij. ‘Ze horen ons echt niet, hoor. Kijk hun tafels dan.’ Hij knikt opzij en vult de bewegende monden van de krijtstreepmannetjes met bekakte stemmen. ‘*Gozer, we moeten nodig weer een rondje Loosdrecht doen. Jij, ik, de vrouwtjes en een lekker flesje Macallen 1926.*’

Hij heeft gelijk, want nergens is de hiërarchie van de bank zo zichtbaar als rond lunchtijd in de Food Plaza. Iedereen heeft zijn eigen eiland, de lagere medewerkers aan grote tafels vlak bij de dampende keukens en steeds verder uit het zicht drijvend de onder-, midden- en bovenmanagers. De echte bankiers komen hier uiteraard nooit; die worden door hun persoonlijke assistentes bediend op hun eigen verdiepingen.

Ik breek de sociale orde door bij Lin en Arthur aan te schuiven, twee webredacteurs die ik toevallig heb ontmoet op een teambuildingsuitje, waarbij we moesten slaan op basisschoolinstrumenten en zingen over de Van

Esperbank. Het idee was dat we door kunst en bedrijfsloyaliteit dichter tot elkaar zouden komen, maar uiteindelijk gebeurde dat meer omdat we allemaal door de grond probeerden te zakken van schaamte.

Arthur, Lin en ik deelden een marimba en hetzelfde gevoel voor humor. Omdat onze werkstations echter zo ver uit elkaar liggen – mijn balie bij de ingang en zij om de hoek van de pilaren, in het volle zicht van de toiletten – spreken we elkaar alleen tijdens de lunchpauze. Het hoogtepunt van mijn werkdag.

‘Ik denk dat de andere twee ook iets van plan zijn,’ zeg ik. Ik heb Amber iets horen zeggen over zelfgestookte vlierbessenlikeur en Lea iets over een geheim recept voor crème brûlée, al weet ik bijna zeker dat Lea liever zelf in vlammen opgaat dan dat ze in een vliegtuig stapt naar een megaconferentie.

‘Ah joh, laat ze lekker,’ zegt Arthur en hij neemt een hap van een broodje dat een uurloon kost. ‘Hero is een kwal. Het enige wat hij mist in zijn leven is een kopie van *Het Communistisch Manifest*. Tegen zijn achterhoofd.’

‘Ze zouden je moeten ontslaan,’ zegt Lin.

‘Ze kunnen me niet ontslaan,’ zegt Arthur. ‘Ik ken te veel bedrijfsgeheimen. Het drugsgeld, de milieucrisis, die goedkope hypotheek die wij verzinnen...’

‘Nou nou, Grima Wormtong,’ zegt Lin. ‘Je vraagt je af hoe jij nog niet op de derde verdieping zit, met zoveel macht binnen handbereik.’

‘Verplichte krijtstreep. Doet niets voor mijn figuur.’

Soms lijkt het of ze getrouwd zijn, Lin en Arthur, zoveel kibbelen ze met elkaar. Maar Lin heeft een echtgenoot en twee kinderen en Arthur woont samen met een vriend.

Zelfs in figuur lijken ze elkaars volstrekke tegenbeeld.

Want Lin is klein en jongensachtig, met half kort, half lang haar en een voorliefde voor *hoodies*. Wat mag, omdat de webredacteuren als enige geen bankuniform hoeven te dragen; ze werken toch achter een paal waar alleen mensen komen die nodig moeten plassen.

Arthur daarentegen is lang en zacht, een grote vriendelijke reus die per ongeluk het hoofdkantoor van een bank is binnengebanjerd. Er zit een vriendelijk randje Vlaams om zijn woorden dat de scherpte slijpt van alles wat hij zegt – tot zijn studententijd heeft hij in Antwerpen gewoond. Nu probeert hij, net als ik, wat tijd te overbruggen tot hij fulltime kan leven van zijn illustraties, zo'n goede zeven jaar inmiddels, inclusief een recente burn-out, waarvoor hij nu weer uren aan het opbouwen is.

Mijn ogen gaan naar de tafel van Melanie, Amber en Lea, die druk met elkaar aan het praten zijn. Hoe groot is de kans dat ik hier ook nog zit, over zeven jaar? Ik plaats graag ruimte tussen mij en mijn collega's, alsof we tot twee verschillende categorieën behoren: zij die hier écht werken en ik. Net zoals ik afstand probeer te creëren tussen mijzelf en Hero, terwijl ik weet dat het nep is, een goochelshow voor mijn eigen brein. Zodat ik niet hoeft te kijken naar wat er echt aan de hand is.

'Misschien doe ik zelf wel een poging,' zegt Arthur, die schijnbaar de dalende lijn van mijn humeur heeft opgemerkt en iets intoetst op zijn telefoon. Hij keert zijn scherm in mijn richting en ik zie foto's van groene rotsen met statige, middeleeuwse gebouwen op hun ruggen. 'Het ziet er niet onaardig uit daar. En ik ben een ster in ca-deaus.'

'Met ons salaris?' zegt Lin. 'Hoe ver denk je dat je komt?'

‘De waardevolste geschenken komen recht uit het hart,’ zegt Arthur.

‘De slechtste ook.’

Arthur gooit zijn halflange haren over zijn schouder. ‘Je bent gewoon jaloers,’ zegt hij. ‘Ik zou een prachtige hostess zijn.’

‘Je zou vooral een enorme hostess zijn,’ zegt Lin. ‘Niemand zou meneer Van Esper nog zien staan, met jou ervoor.’ Ze stapelt de lege kopjes en borden tot een toren. ‘Kom, Miss Utrecht. We moeten weer geld uit arme mensen kloppen.’

‘O, mijn pijnlijke geweten,’ kreunt Arthur. ‘Mijn ziel!’

En zo lopen ze weg: kleine Lin, met haar handen in haar zakken. En naast haar: grote Arthur, die nog steeds bevallige tippelpasjes maakt alsof hij een hostess is en daarmee de aandacht trekt van meer dan één verbaasde manager.

Voor ze om de hoek van de pilaar verdwijnen, werpt Arthur me een kushandje toe.

Ik werp hem een kushandje terug.

De rest van de werkdag klem ik me vast aan de woorden van Arthur en probeer ik het zenuwachtige gekwebbel over cadeaus en Edinburgh te negeren.

Maar die avond, als ik de kamer slash gangkast in stap waar ik al sinds mijn studententijd woon, voel ik hoe ik vanbinnen als een blokkentoren in elkaar stort. Ik weet mezelf nog net uit mijn grijze kleren te wringen en naar de bedbank in de hoek te slepen, waar ik een dikke deken over me heen trek. Wat is er toch in vredesnaam aan de hand?

Ik geef niets om een carrière. Ik geef niets om Edin-

burgh. Ik ben hier tijdelijk. Tot ik mijn leven weer enigszins op orde heb. Wat geen overbodige luxe is, want ik ben 29 en wat heb ik bereikt? Mijn huis is zestien vierkante meter puinzooi: een paar gestapelde kastjes van houtpulp die doorzakken onder mijn boeken. Een fiets tegen een gammel aanrechtblok. Een bureau waarvan ik al twee jaar lang het blad niet meer heb gezien, omdat het zo bedolven ligt onder papier. Ik heb geen relatie, geen spaargeld, geen films op mijn naam sinds mijn afstuderen en het ergste – geen idee hoe ik het tij kan keren. Al mijn energie wordt opgeslokt door een ziellose baan en al mijn loon door het kleine beetje water en gas dat ik nodig heb om niet te eindigen als Ötzi de ijsmummie.

Was het maar zo simpel als een lijstje met Vijf Fouten. Een kwestie van ambitie en doorzettingsvermogen. Het is ons tenslotte als meisjes geleerd. Dat alles tegenwoordig gelijk is in de wereld, dat de tijd van klagen voorbij is. Als we de top niet halen, hebben we dat puur en alleen aan onszelf te danken, dus stop met janken. Probeer het opnieuw. Tanden op elkaar. Wij wilden gelijkwaardigheid. Dan zullen we ook moeten leren om te ploeteren, net als mannen.

En het stomme is: ik kan grapjes maken over Melanie, die iedere dag werkt tot ze omvalt, die iedere taak zal uitvoeren met een perfectie van 110 procent. Maar diep vanbinnen delen we meer dan dat we verschillen. We geloven in dezelfde leugen: dat iemand op een dag zal zien hoe hard we ons best doen, hoe graag we het willen. Terwijl we ergens weten dat de wereld niet zo werkt. Want het is Holly, niet Melanie, die na Brand Storytelling een eigen kantoortje heeft gekregen. Terwijl Melanie haar werk én dat van Holly kan doen nog voor de eerste koffiepauze.

Het is niet ambitie. Het is niet prestatie. Het is wat mijn moeder altijd zei, al wilde ik het niet horen, laat staan geloven: je baas gaat je geen promotie geven omdat je even arrogant en luidruchtig bent als zijn mannelijke collega's. Hij geeft je promotie júst omdat je een vrouw bent.

Zo is ze zelf ook naar de top geklommen, van grondnaar lucht- naar privé stewardess. Niet door ingewikkelde politieke spelletjes te spelen, haar tranen in te slikken, de netwerkborrels af te lopen: ze heeft gewoon rijke heren hun koffie geserveerd, samen met haar stralende, witte glimlach.

En zelfs daarin lijken Melanie en ik op elkaar, in de kans die we niet hebben gegrepen toen het kon. Zij bij Brand Storytelling, ik bij wat mijn eerste speelfilm had kunnen zijn.

Mijn regisseur was een ex-docent van mijn filmopleiding, waar hij me 'de belofte van mijn lichting' had genoemd. Samen werkten we aan een film over mijn vader, van wie ik exact één foto bezit – zonnebril, uniform, één hand op de Boeing 747 die hij toen vloog – omdat mijn moeder de rest in woede heeft versnipperd.

(Het tweede advies dat ze mijn hele jeugd herhaalde was niet voor niets 'zorg eerst voor jezelf, dat doen mannen tenslotte ook'. Waarna ze met kleurrijke verwensingen en servies strooide. 'Hoe lager je verwachtingen, des te beter! Van mannen kun je beter soep koken!' Maar de volgende dag stond ze altijd klaar bij de vliegtuigtrap, gestreken glimlach, strak gespannen haar in een knotje.)

Vier jaar werkte ik aan de film, vaak bij de regisseur thuis, want bij mij was er te weinig ruimte. Hij zal een jaar of 47 zijn geweest, met een mooie bos verzilverd haar en een glimlach waar ik pas later het verdriet in leerde zien.

Op zijn wc had hij twee Gouden Kalveren staan, met zijn naam op het plaatje. Zelfs midden in de winter droeg hij slippers.

Op een avond waren we bij hem thuis, hij had een fles gevonden van zijn trouwdag, wijn die eigenlijk niet meer goed was, denk ik, want we praatten zoals gewoonlijk, het werd later en later en opeens, vanuit het niets, begon hij te vertellen over zijn eigen vader, die jong was gestorven. Daarna had hij voor zijn moeder moeten zorgen, iedere dag bang dat zij ook dood zou gaan, haar gezondheid was heel broos, ze hadden weinig geld. En nu was er zijn vrouw, die een spierziekte had en vaak in het ziekenhuis lag, zoals nu. De constante angst. Zijn ogen begonnen te lekken.

Ik wilde hem troosten, maar hij was zoveel ouder. Ik wist niet wat ik kon zeggen. Dus pakte ik zijn hand, ik kon niets anders bedenken en het volgende moment voelde ik zijn hoofd op mijn schouder en zijn armen om mijn middel.

Ik schrok. Of beter gezegd: een deel van me schrok. Omdat ik niet wist wat het betekende. Omdat dit zomaar zou kunnen omslaan in iets anders. Ik was tenslotte een jong meisje en hij was een oudere man, een ex-docent, de man van wie mijn carrière afhing. Tegelijkertijd voelde ik echter de sussende stem van iets anders, mijn moeder misschien, die de hele omhelzing tot iets normaal reduceerde. Een oude, eenzame man, die even eenzaam was als ik, even verstrikt in zijn eigen leven.

Uiteindelijk won mijn eerste instinct. Ik duwde hem van me weg, zogenaamd om te plassen. Maar in de gang griste ik mijn jas van de kapstok en maakte me uit de voeten.

Twee dagen later kreeg ik een e-mail van onze producent. Dat de regisseur had aangegeven niet met me verder te willen. ‘Het project is toch te klein, te particulier, te veel vanuit de navel en te weinig vanuit het universele geschreven. Geen distributeur gaat zich daaraan wagen.’

Er werd een schrijfster van de nieuwe lichting aangenomen om mijn werk over te nemen. Met pijn en moeite wist ik nog vijfduizend euro uit het project te slepen, loon dat ik direct weer kwijt was aan vier jaar achterstallige rekeningen, zodat ik een maand later mijn laatste muntstukken stond te tellen in de rij bij de supermarkt. Het was vijf euro nog wat voor een brood, een pot pindakaas en twee appels. Een halve euro meer dan ik bezat op deze aarde.

Ik barstte in duizend stukjes uit elkaar.

En daar, op dat moment, stapte Hero mijn leven in. Ik zag hem eerst maar vaag, door de sluier van mijn tranen heen. Een flits van een glimlach. De kruidige geur van diepe bossen, exotische plekken. De hand die een pasje uitstak, het kleingeld naar me terugschoof en me daarna zachtjes naar de uitgang loodste, mijn boodschappen onder zijn arm.

Bij de uitgang haalde hij koffie voor me en daar zaten we, voor de supermarkt, twee volstrekt vreemden. De koffie bracht me langzaam bij mijn positieven. En stom genoeg was het eerste wat bij me opkwam schaamte. Schaamte omdat hij naar mijn schoenen keek, gerepareerd met ducttape. Naar mijn magere handen, die wel donkergrijs leken in het winterlicht.

Het was alsof hij mijn gedachten las, want het eerste wat hij zei was: ‘Het is maar geld.’ En het tweede: ‘Aangenaam, mijn naam is Hero.’

Even keek ik hem ongelovig aan.

Toen barstte ik in lachen uit, er nu echt van overtuigd dat mijn brein definitief was bezweken onder honger en uitputting. *Your friendly neighbourhood Hero*. Tuurlijk.

Het volgende moment landde zijn elleboog plagerig in mijn zij en was ik terug op het bankje. Naast deze man, die misschien toch geen hallucinatie was.

Ik keek naar de vriendelijke boog van zijn nek. Naar zijn krullen, met het zacht opgeschoren haar eronder. En krabbelde toen snel overeind, want ik wist waar dit heen ging, tot welk spelletje mijn wanhoop me probeerde te verleiden. ‘Sorry,’ mompelde ik. ‘Ik moet gaan. Bedankt voor alles.’

‘Wacht,’ zei hij. En ook hij kwam omhoog. ‘Voor je gaat.’

Ik deed mijn uiterste best om mijn aandacht te verplaatsen naar de supermarktkarretjes achter hem.

‘Ik weet dat het moeilijke tijden zijn,’ zei hij. ‘Maar ik wil graag helpen. Dus mocht je ooit iets zoeken. Aarzel niet. Ik kan altijd goede mensen gebruiken.’

En hij drukte me een kaartje in de hand, zilvergrijs en zwaar als een muntstuk.

‘Hero van Esper,’ las ik. ‘Van Esperbank.’

Toen ik weer opkeek, was Hero verdwenen.

Twee dagen later was mijn brood op en meldde ik me op het hoofdkantoor.

En weer sta ik hier, op een kruispunt. Een kruispunt waar ik me hardnekkig aan mijn leugen kan blijven vastklampen: dat het op een dag beter wordt, als ik maar mijn best blijf doen. Met het risico dat ik over dertig jaar wakker word in deze zelfde gangkast, in hetzelfde grijze uniform,

zo ver verwijderd van wat ik ooit dacht dat mijn leven zou zijn, dat ik me mijn eigen naam niet eens meer kan herinneren.

Of ik probeer iets anders, een andere route. Een die al door talloze vrouwenvoeten is bewandeld. Omdat Melanie gelijk heeft, op dat punt. Het is een mannenwereld. Zij bepalen. Maar als ik het slim speel, een Nummer Vijf, dan kan ik het spel misschien in mijn voordeel keren. Een eigen kantoortje met een verwarming op twintig graden. Contacten misschien, voor mijn creatieve werk. Ik zou er zelfs plezier aan kunnen beleven, want zo doorzichtig als Hero is, hij straalt wel plezier uit, een verlangen naar avontuur dat groter is dan de grijze muren van zijn kantoor. En als ik iets mis in mijn leven op dit moment, als ik aan iets zou willen ontsnappen dan is dat het: de eindeloze vlakke lijn waaraan de uren zich rijgen. Het gevoel dat tijd door mijn handen glipt, terwijl er ondertussen niets gebeurt.

Bovendien: ik ben niet de enige die van strategie aan het veranderen is. Want waar is de Melanie die zo prat gaat op haar professionaliteit en competentie? Ze had een werkplan kunnen opstellen, een evaluatie op basis van haar trip vorig jaar, een gesprek kunnen aanvragen. Maar in plaats daarvan heeft ze aftershave gekocht, Hero's favoriete merk ongetwijfeld, een verbazend intiem gebaar.

Zou er toch iets gebeurd zijn, een jaar geleden op Brand Storytelling? Een fout die ze nu probeert te herstellen? Ik heb met haar te doen, maar in dit geval moet ik eerst voor mezelf kiezen. Het is zinken of versieren. Nu of nooit.

Ik werp de deken van me af, met een nieuwe vastberadenheid. In het donkere raam vang ik mijn spiegelbeeld: een randje slaap onder mijn ogen, eigenwijze zware wenk-

brauwen, duidelijk afgetekende spieren door alle jaren overleven, mijn duizendspiralenkrullen in rood, oranje en blond vanwege een voortdurend meningsverschil met haarverf. Ik ben niet het standaardplaatje van een bankbarbie, maar misschien kan ik daar juist mijn voordeel mee doen. Ook in het cadeau dat ik kies.

Even laat ik mijn ogen door de kamer dwalen. Ik bezit niets van waarde, niets waarmee ik indruk kan maken op de enige erfgenaam van een Dagobert Duck-imperium. Tenzij ik Arthurs advies volg en iets vindt wat niet uit een dure winkel komt, maar recht uit mijn hart.

Ik tuur langs de verzakte planken, tot ik plots op een oud, beduimeld ding stuit.

De plank zakt nog meer naar rechts als ik het lostrek.

Maar dat geeft niet, want dit is het. Het perfecte cadeau voor Hero van Esper.